

SUSIKOIRA ROI JA MUUKALAISET

 Kids

JORMA KURVINEN

Jorma Kurvinen

Susikoiria Roi ja muukalaiset

SAGA Egmont

Susikoira Roi ja muukalaiset

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1989, 2025 Jorma Kurvinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727248004

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2 DK-1120 Copenhagen

Se, joka kiinnosti nyt Tomia, oli raha.

Heillä Hessun kanssa oli lomasuunnitelmat. Elokuun kahdeksi ensimmäiseksi viikoksi Norjaan.

”Ei mitään pentureissua”, Hessu oli sanonut pääsiäisen aikaan, ollessaan käymässä Saarisen mummosta. ”Itsetienatuilla rahoilla ja omassa teltassa!”

Niin sen Tomikin oli ajatellut. Eipähän tarvinnut kenellekään selitellä paljonko rahaa meni ja mihin sen pisti. Mutta Hessun oli paljon helpompi olla noin ehdoton. Sillä oli mahtava kesätyöpaikka Helsingissä ja hyvä palkka.

Täällä oli hyvä kun edes sai jotakin kesätyötä.

”Huttunen tekee pitkää päivää ja kovia urakoita”, Peltivaari oli sanonut. ”Mutta maksaa myös reilusti. Kiinnostaako?”

Totta ihmeessä kiinnosti.

”Sehän on selvää. Jos sen homman saa...”

Peltivaari oli katsellut pikkuisen ylhäältä käsin. Tietomiehen paikalta.

”Saa sen. Jos sinusta on ottajaksi.”

Mitä Peltivaari sillä tarkoitti, selvisi Tomille muutaman päivän päästä, kun Huttunen pistäytyi heillä sopimassa asioista.

Kaveri oli ihan eri ikäluokkaa kuin Tomi oli urakoitsijoista kuvitellut. Jotakin kaksikymmentäviisi tai semmoista. Ja tiukka kuin mikäkin.

”Tuopa tuo pyörä ja teline etupihalta tänne!” Huttunen käski yllättäen, kun he istuivat puutarhapöydän ääressä ulkona, Peltivaari, Huttunen ja hän.

Mikä lie varoittanut Tomia. Joka tapauksessa hän tempaisi rautatelineen olalleen kiskottuaan siitä ensin pyörän irti. Ja toi molemmat kahvipöydän luo.

Huttunen näytti tyytyväiseltä.

”Ei olis tullut minkäänlaisia kauppoja, jos sinä olisit ruvennut tekemään sinne monta reissua noitten vuoksi... Minä revin kesän aikana varat talven opiskeluun enkä rupea siinä kattelemaan ilmankaan mitään vellihousua. Minkälaisen paperin sinä sait?”

”Hä?”

Näytäpä vähän todistustas!”

Sillä nyt ei pitänyt olla mitään tekemistä pelti- ja maalaushommien kanssa. Mutta raski Tomi sitä näyttää. Onneksi muutama numero oli noussutkin kevään aikana. Hän pörrötti ohi kulkiesaan kiinni pistetyn Roin turkkia ja palasi toikkari kourassaan pihalle.

Huttusen ilme vaikutti happamalta hänen silmäillessään numeroita.

”Englanti seitsemän! Millä kielellä herra aikoo tehdä kauppaa maailmalla?”

Tomi ei sanonut siihen mitään.

Huttunen pudisteli päätään.

”Seittonen matikassakin ...”

Se oli noussut siihen kuutosesta.

”Sinä olet niitä seittosen miehiä”, Huttunen syytti ojentaessaan paperin Tomille takaisin. ”Minä en ole milloinkaan ottanut yhtään alta kahdeksikon keskiarvon kaveria hommiini.”

”Maalaamaan aitoja ja kiinnittämään räystäskouruja!” Tomi muistutti.

Huttunen katsoi häntä pitkään.

”Suomessa on liikaa näitä seiskan miehiä. Mihin ne sijoitetaan tulevaisuudessa? Jokaisen on pakko olla hyvä jossakin, jos me aiotaan tapella tämä elintaso kansojen välisessä kilpailussa...”

Huttunen vilkaisi Peltivaariin.

”Minulta vaaditaan itseltäni ja minä odotan samaa toisilta.”

”Kaikki eivät tietenkään ole yhtä lahjakkaita”, Peltivaari selvensi.

Huttunen hymähti.

”Viitseliäisyydestä se on paljolti kiinni... Tietenkin se on mukavampaa nykiä yksikätistä ja pelata relettä kuin istua kirjojen ääressä, mutta ei pidä sitten odottaakaan mitään sen kummempaa...”

Norjan-kierros rupesi kutistumaan Tomin kuvitelmissa Haaparannan-reissuksi.

Huttunen mietti. Osittain ääneen:

”Olkoon tämä nyt poikkeustapaus... Toivottavasti minä en joudu katumaan.”

Tomia paleli nyt vieläkin, kun hän muisti miten lähellä oli ollut, ettei hän sanonut, että jos se oli näin hirvittävän vakavaa hommaa, niin antaa hänen puolestaan olla.

Seuraavaksi Huttunen oli luetellut työehdot, tuntimäärät ja ruokailemiset sun muut. Ja sanonut paljonko hän maksaa tun-

nilta. Se oli ollut semmoinen palkka, ettei Tomi ollut koskaan kuvitellutkaan. Tromssa ja Oslo rupesivat häämöttämään hänen silmiensä edessä.

”Jos sinä olet niitä pykälämiehiä, jotka ovat heti toisella viikolla katselemassa artikloita ja momentteja, niin sano se nyt. Vai lyödäänkö kättä päälle?”

”Lyödään kättä päälle.”

Huttusen mentyä Peltivaari oli Roita kyhnytellessään selvittänyt miehen taustoja:

”Tämä Lunkreenin vävypoika on kova kasvo. Tehnyt koko ajan töitä, kun on opiskellutkin. Lunkreeni sanoo, että sille ei koskaan kelpaa markankaan avustus, vaikka ovat ne kahden lapsen kanssa joskus tiukillakin, kun kumpikin opiskelee. Mutta omillaan pitää tulla toimeen... Sinä olet melkoisessa opissa tämän kesän.”

Sekin saattoi pitää paikkansa. Mutta Tomi ajatteli enemmän rahamäärää, jonka hän ennättäisi saada kokoon heinäkuun loppuun mennessä.

Ollakseen näyttämättä ahneuttaan Peltivaarille hän kumartui päästämään Roin irti.

”Se saattaa olla, karvanaama, niin, että siitä Norjan-reissusta tulee tosi!” hän supisi koiralle. ”Eikä tarte ihan joka kruunua itkeäkään.”

Tärkeintä tässä oli, että saisi kokoon ainakin saman minkä Hessukin. Mutta sitä Tomi ei sanonut edes koiralle.

Pistäessään ylös asioita sitä mukaa kuin Huttunen selvitti niitä Tomi tunsu hienoista kauhua. Mies aavisti sen ehkä puhelinlinjan toisessa päässä.

- Mitä sinulla on siinä ylhäällä?
- Olen minä yrittänyt kirjoittaa ne.

– Antaapa kuulua! Osoite?
– Kuusikkotie kahdeksan viiva kaksitoista.
– Niin...
– Kello kahdeksantoista maissa.
– Ja muuta?
– No se tuo joku Viljakainen lautalastin siihen. Minä kuitta-
sen ja lasken laudat.

– Ei vaan ensin lasket laudat ja kuittaat sitten. Miten pitkiä
niitten piti olla?

Tomi muistikin sen. Mutta tarkisti paperilta.

– Vähintään kuusi metriä kymmenen senttiä... Onko sillä ai-
kaa odottaa niin kauan, että minä mittaan joka laudan?

– Ei sinun tarvitse sitä tehdäkään. Viljakainen tietää kyllä,
että kun me olemme sopineet kuudesta ja kymmenestä, mitta on
kuusi ja kymmenen. Se on hänen vastuullaan. Tämä on jo kolmas
kesä, kun minulla on sille ajoja. Ja sitten?

– Minulla pitää olla terävä timperinsaha matkassa ja minä...
Tomi luki lapulta minkä sanan oli kirjoittanut sille... tasaan ne
kuuteen metriin ja kymmeneen senttiin, jos joku kuitenkin on yli.
Ja pinkkaan sitten huomista varten, jolloin me maalataan ne.

– Niin. Joko yhdessä tai sinä yksiksesi, miten minä joudan
sinne. Tämä ei ole ainoa työmaa... Peltokangas tulee sinne yli-
huomenna, mutta minä edellytän, että sinä tulet siellä toimeen
yksinkin. Ja pidät asiat selvinä. Minä en tarvitse mitään koulupoi-
kia, jotka eivät oikein muista oliko se niin vai oliko se näin.

Tomi kokeili polkiessaan vanhojen verkkareiden rintataskua.
Lappu oli siellä. Ja Peltivaarin työkalupakki takatelineellä. Siinä
oli vaarin teräväksi viilaama saha. Kaksikin erilaista mittaa. Va-
sara ja nauvoja. Ja mitä lie muuta semmoista.

– Timperi tarvitsee yhtä sun toista, vaari oli pitänyt päänsä To-

min protestoidessa. – Sinä olet siellä vieraissa kuvioissa etkä pysty huutelemaan keittiöstä äidiltä apua.

Jo nyt Tomi myönsi Peltivaarin olleen oikeassa. Tämä oli ihan eri suunnalla kaupunkia. Toistakymmentä kilometriä heiltä. Ei kai hän ollut milloinkaan täälläpäin käynytkään. Kahdesti oli jo pitänyt turvautua karttaan, jonka hän onneksi oli repinyt vanhasta puhelinluettelosta taskuunsa.

– Ilman sitä oltaisiin jo väärällä kanavalla, poika! Tomi jutteli pyörän vieressä jolkottavalle Roille.

Koira vilkaisi häneen muka sen näköisenä kuin olisi ymmärtänyt. Hyvä ettei nyökännyt.

Tomi nauroi sille.

– Et sinä kyllä tämän asian päälle tajua mitään, ukkoriepu. Näyttelet vaan minulle varmaa kuin epäpätevä sijaisopettaja!

Järvi vilkkui jostakin oikealta talojen välistä. Olivat he ainakin suurin piirtein suunnassa.

– Katsele, poika, nyt sitä Kantotietä!

Roihan tietenkin katseli. Mutta tämän jälkeen se osaisi työmaalle mikäli sille nyt osuttaisiin.

Kantotie!

Siinä oli kauppa heti kadunkulmassa. Ja puhelinkioski. Kuuloke ja parikymmentä senttiä johtoa lojui kopin lattialla. Toivottavasti se oli puhelingangsterin omaa sukua, joka tuohon juoksi jonakin yönä soittamaan paloautoa tai ambulanssia.

Alueella oli isokokoisia komeita tiilitaloja. Hyvinhoidetut pihat. Audia ja mersua tallien edustalla. Kantotie oli täällä jonkinlainen pääväylä. Pikkuisen leveämpi kuin poikkikadut. He ohittivat Koivukujan ja Katajapolun. Joiltakin pihoilta kuroteltiin heidän suuntaansa, tietenkin Roita. Tai ehkä nämä täällä eivät kos-

kaan ajaneet vanhoissa kampeissa ikälopulla polkupyörällä. Tomi saattoi kuvitella näille kymmenvaihteiset.

– Odotas vähän!

Roi pysähtyi yhtä aikaa Tomin kanssa.

Siinä luki Kuusikkotie.

– Me käännytään, poika, vasemmalle tästä.

Siellä oli leikkipuisto järven ja Kuusikkotien välissä. Ehkä joku rakentamaton tonttikin, jolla kasvoi korkeaa pajua ja joku kuusi. Omakotitalot muuttuivat rivitaloalueeksi.

Näittenkin piha-alueet olivat laajoja. Istutukset seinustoilla ja huoneistojen rajoilla komeita. Joillakin oli uima-allas. Monilla veistoksia ja suihkukaivo. Hiukan kumpuilevaa maastoa oli käytetty arkkitehtoonisesti hyväksi.

Tomi näki Kuusikkotie 8–12:n jo kaukaa. Alueen autokatokset oli keskitetty yhdelle nurkalle laajaa tonttia, jota kiersi raskaannäköinen parin metrin korkuinen lankkuaita. Kuin vankilan ympärillä, Tomi huomasi ajattelevansa.

Aitaa vastaan sinänsä hänellä ei ollut mitään. Se olisi osa heidän Norjan-matkaansa. Aidan maalaus kuului urakkaan, joka Huttusen oli määrä tehdä taloyhtiölle.

– Mitä pitemmästi sen parempi. Eikö niin, ukko!

Roi vilkaisi Tomiin hyväksyvästi.

Mistä täällä käännyttiin kadulta parkkialueelle?

Tomi kurkisteli kaula pitkällä eteenpäin löytääkseen oikean kohdan. Hän keskittyi siihen niin ettei tajunnut takaoikealta kuuluvaa huutoa:

– Hei nuorimies siellä! Milläs asioilla täällä liikutaan?

Tomin ajatukset olivat muualla. Eikä hän kyllä tajunnut sitäkään, että huuto koski häntä.

Vasta sitten, kun yhden talon edustalta lähti moottoripyörä

vihaisesti pörähtäen liikkeelle ja ilmestyi hänen vierelleen, Tomi havahtui tilanteeseen.

– Eikö se ole tapana vastata, kun kysytään? moottoripyöräilijä karjui yli Kawasakinsa melun.

Tomi ja Roi ovat taas uuden mysteerin äärellä!

Tomi on saanut kesätyöpaikan hienolta asuinalueelta, jossa hänen tehtävänä on maalata aita. Pian arvoalueella alkaa kuitenkin tapahtua kummallisia varkauksia. Alueen asukkaat ryhtyvät järjestämään partioita, mutta varas on ovela eikä jää kiinni. Tomi haluaisi keskittyä kesätyöhönsä, mutta se jää haaveeksi – pian Tomi ja susikoira Roi ovat jälleen keskellä vaarallista tapahtumaketjua.

Susikoira Roi ja muukalaiset on seitsemäs osa vauhdikasta nuortenkirjasarjaa, joka kertoo Tomin ja saksanpaimenkoira Roin seikkailuista. Kirjasarjaan perustuu klassikoksi noussut tv-sarja, ja ensimmäisestä kirjasta on tehty myös elokuva *Susikoira Roi*, joka ilmestyi 2022.

Jorma Kurvinen (1931–2002) oli suomalainen kirjailija, joka tunnetaan erityisesti *Susikoira Roi* -nuortenkirjasarjasta. Kurvinen julkaisi myös aikuisten romaaneja. Kurvinen sai Valtion kirjallisuuspalkinnon kolmesti.